

Refugees' Language Practices and Integration in Lithuania

The beginning of a full-scale war of Russia against Ukraine in 2022 made millions of Ukrainian citizens leave the country and search for shelters globally. The Baltic states displayed unwavering solidarity by welcoming Ukrainian war refugees. Notably, Lithuania exhibited the highest intake among the Baltic states. One of the reasons Ukrainian war refugees chose Lithuania as a place of refuge was the shared language. Owing to their common Soviet Union past, both Ukrainians and Lithuanians can communicate in Russian, which serves as a lingua franca for the two nations. To examine the linguistic situation of Ukrainian war refugees in Lithuania, focusing on their ability to linguistically integrate, the study was conducted in 2023. The research methodology involved, in particular, a sociolinguistic survey, helped to collect data revealing the issues concerning Ukrainians' daily language use in family, social and professional contexts in Lithuania. The research findings showed that the linguistic repertoire of Ukrainian war refugees in Lithuania is diverse. Most respondents are bilingual in Ukrainian and Russian, although there is a clear intention to prioritize Ukrainian in a family context. Russian, still used as a lingua franca – especially in social and professional contexts – often evokes negative emotions as a result of the trauma of the war. English and Lithuanian have emerged as important additions to the linguistic repertoire, especially in the professional and educational settings, resulting in multilingualism and facilitating Ukrainians' integration.

Keywords: *linguistic integration, host country language, multilingualism, refugees, Ukrainian war refugees.*

Юлія КУРИЛОВА

Запорізький національний університет

«Союзники в тіні імперій»: образ литовського та українського повстанців у романах А. Кокотюхи «Підпільна держава» і В. Шкляра «Заячий костел»

Доповідь присвячено порівняльному аналізу романів Андрія Кокотюхи "Підпільна держава" та Василя Шкляра "Заячий костел", у яких репрезентовано досвід литовського та українського збройного спротиву радянській владі після завершення Другої світової війни. Обидва твори акцентують на постколоніальній травмі націй, які, попри формальне завершення війни, залишилися у стані нової окупації. У центрі дослідження – фігури литовських партизанів ("лісових братів") і взаємодія українських персонажів з цим рухом. Образи Йонаса – у Шкляра – та Йонаса/Івана – у Кокотюхи – функціонують як символи взаємного пізнання, солідарності, а також перетину двох травматичних історичних наративів. У творах простежується транснаціональний вимір боротьби за свободу, який суперечить радянській пропаганді й актуалізує питання пам'яті, ідентичності та спільного спротиву. Обидва автори демонструють паралелі: жорстоке розчарування в гітлерівцях, каторжні табори, нівелювання людської гідності й парадоксальне зміцнення морального спротиву через приниження. Типологія моделювання персонажів і локації часопростору – від литовських лісів до українських степів і навпаки – окреслюють географію європейської боротьби з тоталітаризмом. Окрему